

Ioana Ardelean Rusu

Ochiarul Sermecat

Ilustrații:

Laura Greaca

Livia Greaca

A fost odată ca niciodată un băiețel care locuia foarte, foarte departe. Iar de acolo de unde locuia el, pământul se vedea ca un bob de mazăre sau ca o boabă de fasole. Hmm, mai bine un bob de mazăre, pentru simplu motiv că e rotund, la fel ca pământul.

Băiețelul acesta, de acolo de unde se afla el, privea în fiecare zi spre pământ. În fiecare zi așadar putea să vadă cum răsare luna, cum răsare soarele și, apoi, cum apune și el, cum cerul se transformă în mii și mii de culori, care mai de care mai frumoase. Câteodată în auriu închis, uneori în roșu puternic spre violet, alteori în movuliu, așa, ca un gând molatic de toamnă. Iar în locul soarelui, după ce acesta apune, răsare luna cu lumina ei pală, dar atât de frumoasă, atât de sfioasă și minunată.

Și, de acolo de unde se afla, băiețelului îi plăcea să-și ia, din când în când, un ochean mare și fermecat cu care putea să privească oriunde în univers. Dar lui îi plăcea cel mai mult să privească spre pământ. Pentru că îl fascinau pădurile și apele vioaie care îl străbăteau, atât de străvezii și de curate, atât de reci și de iuți că îl făceau să-și dorească să coboare repede de pe steaua pe care locuia și să-și afunde picioarele în apa lor iute și rece.

Și îi mai plăceau mult serile de august cu cer înstelat, când el putea privi nestingherit la alte milioane de stele, locuite de alți băieței și fetețe ca el, fiecare având câte un ochean fermecat prin care puteau privi dacă nu spre el, poate tot spre pământ sau spre alte stele, imaginându-și și lăsându-se fermecați, asemeni lui, de mirosul de fân cosit și aproape uscat sau de parfumul merilor care dădeau în pârg - merele acelea acrișoare și zemoase.

